

יום ה', ב' בטבת תשס"א (28 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **ב' בטבת**, הוא **הנר ה-7 לחנוכה!**

לימים האחרונים של חנוכה, שני מאמרים: הראשון מן הספר, "אלה הם מועדיי":

הנרות הללו של חנוכה **שונים** מנרות של שבת. נרות שבת מדליקה האם או האב, והבנים הסמוכים על שולחנם סומכים עליהם ואינם מדליקים נרות משלהם. ואילו נרות חנוכה, המהדרין אינם מסתפקים ב"נר איש וביתו" אלא מדליקים "נר לכל אחד ואחד" [שבת כא']. הבנים מדליקים נרות משלהם. מה נשתנו נרות אלה מאלה?

...נרות שבת מדליקים משום "שלום בית", ושלום בית דורש שהבנים ילכו לאורם של אבא ואמא: **'שאל אביך ויגדך', ו'שמע בני מוסר אביך ואל תיטוש תורת אמך'**. אל להם לבנים להדליק בבית אמא ואבא אור אחר מזה שהדליקו אבותיהם. בזה אין יתרון לריבוי המדליקים. אם גם הבנים ידליקו נרות משלהם ויכניסו לבית אבא ואמא אורות אחרים, יפריע הדבר את שלום הבית. זה יביא ריב הדורות...זלזול בהורים ומורים, פריקת עול ממסורת אבות. אם רוצים לשמור על שלום בית זה, יש לבנים ללכת לאורם של אבא ואמא, ולשזר הלאה את שרשרת הזהב של מסורת הנצח.

מה שאין כן בנרות חנוכה. נרות אלה באים לגרש את החושך ברחוב היהודי, ולכן, "נר חנוכה מצווה להניחו על פתח ביתו מבחוץ" [שבת כא']. נרות אלה באים להיאבק נגד כוחות החושך של היוונים ושל המתיוונים שהשתלטו על רשות הרבים היהודית ורוצים לכבות את הזיק האחרון של תורת ישראל. **ובמקום שבו יש מאבק, שם מקומם של הבנים**. להלחם, יודעים הצעירים יותר טוב מהזקנים. מאבק ומלחמה יפים לבני תשחורת יותר מאשר לבעלי שיבה. אם הנוער יהיה אדיש במלחמה נגד אש הדת, הניצחון לא יהיה שלם. הזקנים בלבד, אין כוחם איתם לעמוד בשער נגד אויבים ומתנכלים. הבנים צריכים לעזור להם בעניין זה. גם הבנים צריכים להדליק את האור, הבא לגרש את החושך של מורדי אור. הם צריכים להיות פעילים במלחמת התרבות. אסור להם לסמוך על כוחותיהם החלשים של הזקנים!

"נר ביתו (של שבת) ונר חנוכה, נר ביתו עדיף משום שלום בית" [שבת כג']. **שלום הבית עדיף, מפני שבלעדי שלום זה, לא יצליחו לגרש את החושך בחוץ**. אם הבית בפנים לא יהיה שלם, אין סיכוי לנצח את המתפרקים ברשות הרבים. מתתיהו הכהן הגדול ניצח במלחמתו נגד היוונים והמתיוונים הודות לזה שכל בניו החשמונאים היו איתו בדעה אחת. שני הדורות היו מאוחדים. הבנים הלכו לאורו של אביהם הזקן בתוך ביתם, ולכן הצליחו בכוחות משותפים להדליק את האור הגדול גם מחוץ לביתם...

והשני: הואיל שחנוכה ופורים זכו בהם ישראל בזכות מעשיהם, לכך יש לימים טובים אלה אחיזה בכל נפשות ישראל בכל מקומות מושבותיהם, והכל זוכים לקדושת ימים טובים אלה בשווה. ואמרו חז"ל שמפני הטעם הזה אין עושים בחוץ לארץ יום טוב שני של גלויות לחנוכה ופורים כשם שעושים במועדים הכתובים בתורה. כי דבר זה שעושים בחו"ל יו"ט שני, חוץ מן הטעם של "ספקא דיומא" שהזכירו חכמים שלא ידעו בני הגולה את היום שנתקדש בו החודש, עוד טעם יש בו על דרך האמת, לפי שאין יום אחד מספיק בחו"ל ואין בנו כח להיכנס בקדושת המועד, וצריכים שני ימים, מה שיום ראשון מחסר – בא השני וממלא. וכל זה מפני שהמועדים הם נעלים מתפיסת אדם וצריכים קדושת ארץ ישראל שתסייע לאדם שיוכל להתקדש בהם. אבל **חנוכה ופורים**, כיוון שישראל זכו אליהם בכח מעשיהם, קרובים הם

יום נעים, חנוכה שמח ושבת שלום!

כניסת השבת (בי"ש): 16²⁴

צאת השבת (בי"ש): 17²²

יום ה', ב' בטבת תשס"א (28 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לנפשות ישראל יותר ויכולות הנפשות להיאחז בהם וליהנות מזיווים בכל מקום שהם, אפילו בחוץ לארץ ואינם זקוקים לתוספת יום שני.
[ספר התודעה]

יום נעים, חנוכה שמח ושבת שלום!

כניסת השבת (בי"ש): 16²⁴

צאת השבת (בי"ש): 17²²